

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5354/2021
19.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Ерцеговчев, адвокат из ..., против тужене Општине Велико Градиште, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Велико Градиште, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 752/21 од 23.03.2021. године, у седници одржаној 19.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против усвајајућег дела става II изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 752/21 од 23.03.2021. године.

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против става I изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 752/21 од 23.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против става I изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 752/21 од 23.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великом Градишту П 399/2017 од 18.11.2020. године, ставом I. изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове исплати износ од 120.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде 18.11.2020. године па до исплате. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх исплати износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде 18.11.2020. године па до исплате. Ставом 3. изреке, обавезана је тужена да тужили на име претрпљених душевних болова због умањене животне активности исплати износ од 140.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде 18.11.2020. године па до исплате. Ставом 4. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужена обавезе да јој на име претрпљених душевних болова на име наружености лаког

степен исплати износ од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде 18.11.2020. године па до исплате, као неоснован. Ставом 5.изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете за исплаћене партиципације здравственим установама исплати укупан износ од 1.250,00 динара, са законском затезном каматом и то на износ од: 50,00 динара (рачун бр. ...) почев од 10.06.2016. године; 50,00 динара (рачун ...) почев од 10.06.2016. године; 50,00 динара почев од 22.06.2016. године; 50,00 динара почев од 02.08.2016. године; 550,00 динара, почев од 23.09.2016. године и 500,00 динара почев од 05.10.2016. године, све наведено до исплате. Ставом 6. изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 137.288,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 752/21 од 23.03.2021. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Великом Градишту П 399/17 од 18.11.2020. године, у ставовима 1.,2.,3. и 6.изреке. Ставом II изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Великом Градишту П 399/17 од 18.11.2020. године, у ставу петом изреке, тако да гласи: а) обавезује се тужена да тужиљи на име накнаде материјалне штете за исплаћене партиципације здравственим установама исплати укупан износ од 1.000,00 динара, са законском затезном каматом и то на износ од: 40,00 динара (рачун бр. ...), почев од 10.06.2016. године; 40,00 динара (рачун бр. ...) почев од 10.06.2016. године; 40,00 динара почев од 22.06.2016. године; 40,00 динара почев од 02.08.2016. године; 440,00 динара почев од 23.09.2016. године и 400,00 динара почев од 05.01.2016. године, све наведено до исплате; б) одбија се тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој, поред износа досуђених у ставу другом под а) изреке те пресуде исплати на име накнаде материјалне штете за исплаћене партиципације здравственим установама још износ од 250,00 динара, са законском затезном каматом и то на износ од: 10,00 динара (рачун бр. ...) почев од 10.06.2016. године; 10,00 динара (рачун бр. ...) почев од 10.06.2016. године; 10,00 динара почев од 22.06.2016. године; 10,00 динара почев од 02.08.2016. године; 110,00 динара почев од 23.09.2016. године и 100,00 динара почев од 05.10.2016. године па до исплате, као неоснован. Ставом III изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужиља је доставила одговор на ревизију тужене. Трошкове ревизијског поступка је тражила одређено.

Ревизија тужене изјављена против преиначујућег дела правноснажне пресуде (став II изреке), у усвајајућем делу је дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), па је одлучивање о посебној ревизији тужене у односу на тај део правноснажне пресуде, сувишно.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду у усвајајућем делу става II изреке, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, и утврдио да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је повређена 10.06.2016. године, око 10,00 часова у ..., приликом преласка Улице ..., на пешачком прелазу испред експозитуре "... " а.д. ..., тако што је услед постојања рупа и неравина на коловозу улице коју је прелазила, упала у рупу и пала на коловоз левом страном тела па је задобила тешку телесну повреду – прелом леве руке. Током лечења тужилца је здравственим установама на име партиципације платила и то: 50,00 динара по рачуну бр. ... од 10.06.2016. године; 50,00 динара по рачуну ... од 10.06.2016. године; 50,00 динара од 22.06.2016. године; 50,00 динара од 02.08.2016. године; 550,00 динара од 23.09.2016. године и 500,00 динара од 05.10.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужену обавезао да тужилци накнади целокупан износ штете на име трошкова лечења од 1.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана када је тужилца платила рачуне, јер је закључио да је тужена дужна да тужилци накнади штету пошто одговорност тужене следи на основу одредбе члана 20. тачка 3. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 129/2007...47/2018), у вези члана 154. и 155. Закона о облигационим односима, налазећи да тужилца није допринела настанку штете.

Другостепени суд је, побијаним делом пресуде, преиначио првостепену пресуду обавезујући тужену да тужилци накнади материјалну штету за исплаћене партиципације здравственим установама у укупном износу од 1.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом у смислу одредбе члана 186. Закона о облигационим односима, пошто је прихватио закључак првостепеног суда о одговорности тужене и њеној обавези да тужилци накнади причињену штету, али је закључио да постоји допринос тужилце насталој штети, у смислу одредбе члана 192. Закона о облигационим односима, јер је требало да опрезно и са више пажње прелази улицу имајући у виду да је време било лепо а видљивост добра (штетни догађај је био у јуну месецу).

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилно тужену обавезао да тужилци накнади материјалну штету на име трошкова лечења, јер је тужилца штету претрпела због пропуста у обављању послова за које је тужена одговорна.

Одредбом члана 20. став 3. Закона о локалној самоуправи, прописано је да се општина преко својих органа, у складу са Уставом и законом, стара о изградњи, реконструкцији, одржавању и коришћењу локалних путева и улица и других јавних објеката од општинског значаја.

Правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција, јер је тако прописано одредбом члана 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 195. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме нанесе телесну повреду или му наруши здравље, дужан је накнадити му трошкове око лечења и друге потребне трошкове с тим у вези, као и зараду изгубљену због неспособности за рад за време лечења.

У конкретном случају, тужилца је имала трошкове лечења због повреде које је задобила при паду на коловоз улице о чијој реконструкцији и одржавању се стара тужена, због рупа и неравнина на асфалту, па је тужена дужна да тужилци причињену штету накнади.

Неосновани су наводи ревизије ревидента да је допринос тужилце насталој штети већи од 20%. Супротно томе, допринос тужилце огледа се у томе што при преласку улице на пешачком прелазу није била довољно опрезна у избегавању постојећих рупа и неравнина на коловозу, па је другостепени суд правилно закључио да износи 20%.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Оценом посебне ревизије тужене изјављене против преосталог дела правноснажне пресуде донете у другом степену (којим је потврђена првостепена пресуда у делу за накнаду нематеријалне штете), Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити потреба уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужилци за телесну повреду коју је претрпела пропуштањем тужене. Постојање правног основа и износ накнаде штете зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, при чему свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање није разлог за одлучивање о посебној ревизији, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија изјављена против потврђујућег дела правноснажне пресуде (став I изреке) донете у другом степену, недозвољена.

Побијаним делом правноснажне пресуде одлучено је о тужбеном захтеву тужиље за накнаду нематеријалне штете у укупном износу од 360.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору ради накнаде штете у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Трошкови ревизијског поступка тужиљи нису признати јер јој нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу четвртом изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић